

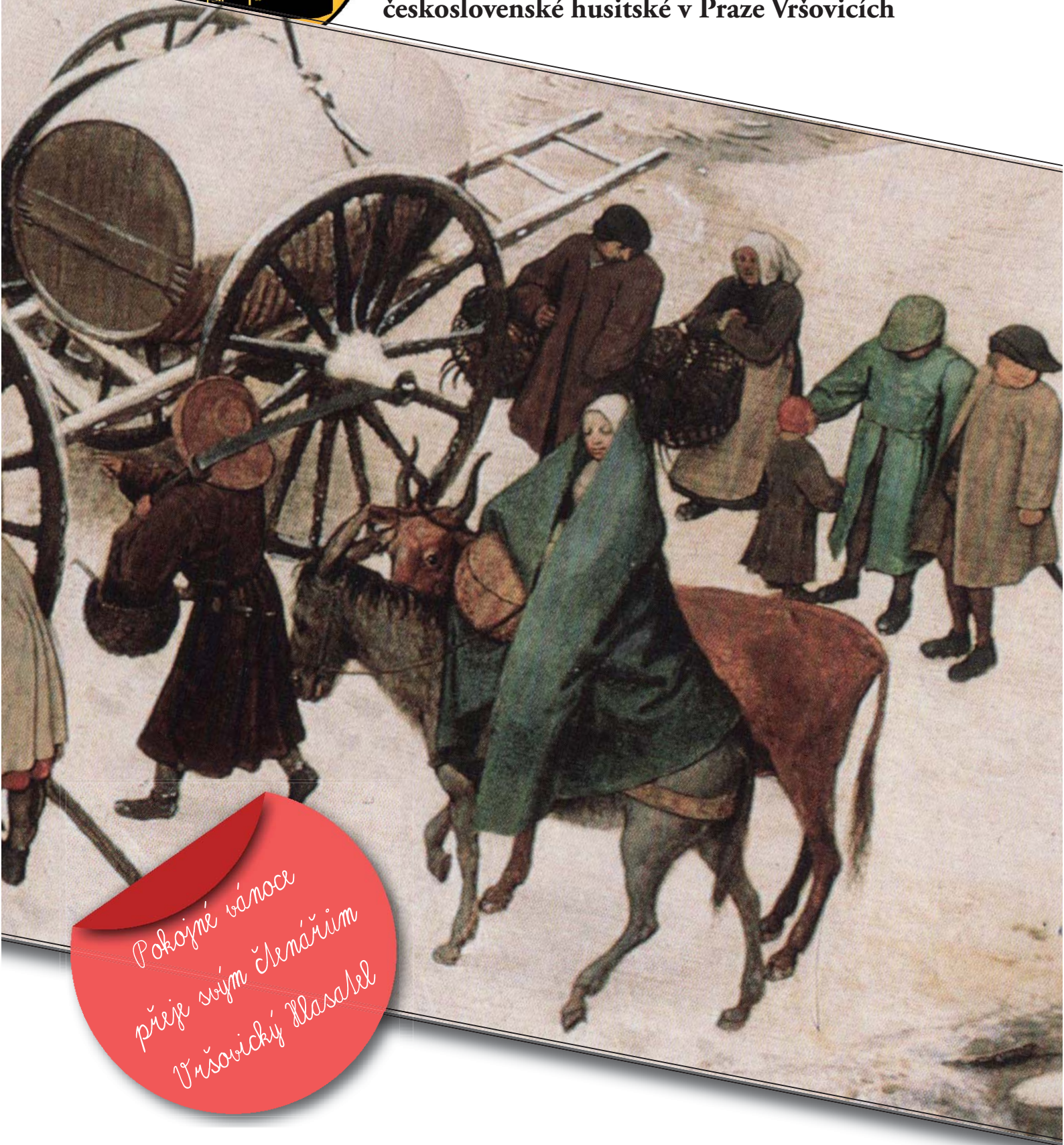
# VRŠOVICKÝ

12/2011



## HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve  
československé husitské v Praze Vršovicích



*Pokojné vánoce  
přeje svým členům  
Vršovický hlasatel*



Bratři a sestry!

Na počátku prosince jsme vstoupili do nového církevního roku, na jeho konci budeme stát před vstupem do nového roku občanského. Prosinec je měsícem, který se již po léta nese v našem sboru ve znamení mnoha aktivit a akcí, kterými naše budova pravidelně v čase adventním i vánočním ožívá. Vedle bohoslužebných a duchovních činností sem patří koncerty, ale také řada vánočních akademií pořádaných blízkými základními i středními školami, které se již naučily rok co rok do našeho chrámu vracet. Sbor včetně jeho bohoslužebných prostor se v prosinci plní řadou dětí a mladých lidí. Kdybychom si dali práce je všechny spočítat, bude to ve stovkách, možná i tisících lidí, kteří náš kostel v prosinci navštěvují. Zajistit zdárný průběh všech akcí není jednoduchým úkolem. Ne vždy se podaří udržet pořádek, co se týče způsobu chování dětí v chrámových prostorách: děti hlučí, chlapci si nesundávají čepice sami od sebe, neposlouchají paní učitelky a někdy ani nás, kteří dohlížíme nad průběhem těchto akcí. Není divu, že se dostavila i kritika z vlastních řad našeho sboru: byli jsme pokáráni, že dopouštíme takový „nepořádek“ v prostoru chrámu, že sledujeme jenom finanční aspekty a na zachování důstojnosti prostor nehledíme. Ujišťuji vás, že tomu tak není. Chrám v čase adventu a vánoc otevíráme široké veřejnosti ne proto, abychom vydělali peníze (oni zas tak veliké nejsou s ohledem na to, kolik zaplatíme za služby s pronájmy spojenými), ale především proto, abychom upozornili, že zde ve Vršovicích stále stojí náš husitský chrám na znamení otevřené Boží náruče, kterou zvěstujeme v Pánu Ježíši Kristu. Ta náruč je otevřena každému. Symbolicky

jsme to před lety znázornili v nové podobě presbyteria našeho kostela (prostoru okolo Kristova stolu), který je stylizován právě do podoby otevřené náruče. Nechceme kostel uzavírat jenom proto, abychom zachovali důstojnost prostor, které však budou prázdnými nádobami bez obsahu, když se nebudou plnit lidmi. My, kteří víme jak se chovat v kostele, vyzbrojme se trpělivostí, shovívavostí, ale i ochotou vysvětlit zvláště dětem, co říkají pravidla slušného chování pro pobyt v chrámu. Při tom všem mějme na paměti, že z pohledu opodstatněnosti chrámové prostory je lepší jedno cizí hlučící děcko v kostele než naše vlastní nepřítomné děti, které o kostel, církev ani Pána Boha neprojeví zájem. Ostatně, když Pánu Bohu nebylo zatěžko, aby jeho Syn přišel na svět v neutěšeném prostředí betlémské stáje, jistě se nebude hněvat, když čas od času (alespoň jednou do roka) zazní v jeho domě dětské hlasy, byť by to mělo být přes míru našich konvencí.

Přeji nám všem požehnaný advent a radostné prožití svátků narození Spasitele.

Upřímně váš farář

*David Frýdl*

## EKUMENICKÝ LEKCIONÁŘ - ŘADA B - KAZATELSKÝ CYKLUS V ROCE 2011/2012

Vážené sestry a vážení bratři, přeji vám poznání víry, povzbuzení Duchem a posilu z Božího slova, které můžeme předávat všude tam, kam jsme vysíláni nejen z pověření církve, ale především z pověření Kristova (Ř 10,17), a kde konáme svou kazatelskou a duchovenskou službu. „Držme se tedy slova života“ (Fp 2,16).

*Tomáš Butta, biskup-patriarcha*

*Narodí se nám dítě, bude nám dán Syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: Divuplný rádce a Vládce pokoje. Iz 9,6*  
První čtení: Izajáš 52,7–10  
Druhé čtení: Židům 1,1–12  
Evangelium: Jan 1,1–14

### II. neděle adventní 4. prosince

*Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!  
Každý tvor uzří spasení Boží. (Lukáš 3,4.6)*

První čtení: Izajáš 40,1–11

Druhé čtení: 2. Petrův 3,8–15a

Evangelium: Marek 1,1–8

### III. neděle adventní 11. prosince

*Světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo. (Jan 3,19)*

První čtení: Izajáš 61,1–4.8–11

Druhé čtení: 1. Tesalonickým 5,16–24

Evangelium: Jan 1,6–8.19–28

### Prvomučedníka Štěpána 26. prosince

*Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný. (Žalm 31,6)*

První čtení: Jeremjáš 26,1–9.12–15

Druhé čtení: Skutky 7,2a.51–60

Evangelium: Matouš 23,34–39

### IV. neděle adventní 18. prosince

*Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel. (Izajáš 7,14)*

První čtení: 2. Samuelova 7,1–5.11–13

Druhé čtení: Římanům 16,25–27

Evangelium: Lukáš 1,26–38

### Umučených betlémských dětí (neviňátek)

28. prosince

*Nikdy jste nečetli: Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis chválu? (Matouš 21,16)*

První čtení: Izajáš 49,14–23

Druhé čtení: 1. Janův 1,5–2,2

Evangelium: Matouš 2,13–18

### Štědrý den 24. prosince

*O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně. (Žalm 89,2)*

První čtení: Zacharjáš 2,14–17

Druhé čtení: Skutky 13,16–26

Evangelium: Lukáš 1,67–79

### Rodiny Páně 30. prosince

*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách! (Žalm 128,1)*

První čtení: Izajáš 61,10–62,3

Druhé čtení: Galatským 4,4–7

Evangelium: Lukáš 2,22–40

### Vigilie Hodu Božího vánočního

24.–25. prosince

*Hospodin mi řekl: Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil. (Žalm 2,7)*

První čtení: Izajáš 9,1.5–6 (2.6–7)

Druhé čtení: Titovi 2,11–14

Evangelium: Lukáš 2,1–20

### Díkůvzdání za Boží ochranu a vedení

31. prosince

*Když všude zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé všemohoucí slovo se náhle sneslo z královského trůnu v nebesích. (Moudrost 18,14.15)*

První čtení: Kazatel 3,1–8

Druhé čtení: 1. Janův 2,22–29

Evangelium: Jan 1,1–18

### Hod Boží vánoční (narození Páně)

25. prosince

Iz 9, 1-6

Tt 2, 11-14

ev. Lk 2, 1-20

## DÁT NADĚJI DO BUDOUCNA...

Existuje řada klišé, kterým kazatelé vánočního evangelia rádi podléhají. Mluví z vlastní zkušenosti, protože každé z těch, co budu jmenovat jsem i já alespoň jednou během své kazatelské praxe použil. Tím prvním nejrozšířenějším a stokrát vymláceným jak sláma v betlémské maštali je bédování nad tím, jak se vánoce rok od roku stále víc utápějí v moři konzumu. I když už před lety jsem si dal závazek, že toto slovo o vánocích nevypustím z úst, zase mi do kázání přišlo. Ale slibuji, že víc než to jedno slovo na téma požívачnosti o vánocích ode mne neuslyšíte. Druhým neméně častým vánočním klišé jsou lamentace v jak bezvěreckém národě žijeme a že Češi do kostela chodí jednou za rok na Půlnoční a potom zase dvanáct měsíců obcházejí církevní stavby velikým obloukem. Třetím je srovnávání vysoké popularity vánoc s výrazně nižší popularitou velikonoce, přičemž velikonoce mají být pro křesťany svátky číslo jedna. Tento motiv zpravidla faráři rozvádějí v promluvách na téma roztomilosti narozeného dítěte versus podoby toho samého člověka zmučeného a umírajícího na kříži. V klišé se však proměňují i některé kazatelské polohy, do kterých se my faráři tak rádi o vánocích stylizujeme: mám na mysli snahu za každou cenu návštěvníky půlnoční bohoslužby šokovat, ohromit, překvapit, vyprovokovat, naštvat; těm co přijdou vynadat za ty, kteří zůstali doma. Pro letošek

jsem si řekl, že se alespoň pokusím o to, žádnému z řečených klišé nepodlehnu: nechci tedy nikomu vytykat předvánoční nákupní shon, nebudu vyčítat vám, kteří jste přišli po roce, že jsme se naposledy viděli o loňských vánocích. Pokusil jsem se připravit pro vás kázání milé a laskavé, takové, které bude cítit po skořici, zahřeje v srdci, s trochou toho sladkého na dně. Mám skutečně upřímnou radost, že jste přišli a důvod, který vás k tomu vedl, zkoumat nechci a ani mi nepřísluší. Vánoce přeci mají být svátky radosti a tak se raduji, že je nás tu povícero, abychom společně slavili Kristovo narození. Věřící s nevěřícími, ti, kteří jsou ve víře dál, spolu s těmi, kteří uvěřili nedávno. Ti, kteří jsou v tomto kostele takříkajíc „domácí“ s těmi, kteří jsou zde jenom hosty. Pro nás pro všechny platí andělské zavolání: „Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“ Vždyť to andělské zavolání je na prvním místě o radosti, která má být - jak jsme slyšeli: pro všechny lid. Té radosti, o které hovoří evangelium, rozumím jako tajemné, skryté síle uvnitř člověka, kterou rozpoznáváme očima víry. Asi každý, kdo kdysi prožíval vánoce jako dítě v rozechvělém očekávání rozsvíceného vánočního stromku, má navždy tyto svátky spojeny právě s pocitem velikého těšení se a radosti z očekávání toho, co přijde. S postupujícím věkem se naše role při slavení vánoc proměňují. To,

co jsme kdysi prožívali, sami se snažíme zprostředkovávat druhým. Z vlastního dětství mi v mysli utkvěla básnička ze školní čítanky: „Chumelí se chumelí, maminka jde pro jmelí, a tatínek pro ovoce, už se těším na vánoce...“ Ta jednoduchá říkanka odhaluje jednu velice podstatnou věc, která je pro mě klíčem k pochopení vánoc: slavit vánoce znamená připomínat si, že se člověk stále ještě může na něco v životě těšit, navzdory všem propadům, ztrátám, deziluzím, skepsi, obavám, které na nás doléhají i navzdory zhoršujícímu se zdravotnímu stavu a záporným bilančním, ke kterým tak často v životě docházíme. Někdo má tendenci vyčítat vánocům, že to jsou svátky kaširované radosti, že to všechno je jenom naoko - aby děti měly radost, abychom na chvíli utekli ze stereotypu, který nás pohlcuje po zbytek roku. Ani takto pochopené neztratí vánoce svůj smysl - jsou rituálem, symbolem - tedy zlomkem pečeti odkazujícím k něčemu důležitému, co se skrývá pod povrchem věcí, událostí a všedních dnů. Několikrát tu zaznělo slovo radost. V podání evangelisty Lukáše jsou zvěstovatelé radosti andělé. Radost, o které hovoří, není veličinou okamžitou, ale pojí se s věcmi budoucími. Anděl pastýřům říká: „zvěstuji vám radost, která bude...“ Není hned tady a teď, ale jedná se o radost, která se teprve stane. Přijde, stane se skutečností, ale aby se jí stala, musíme na ni čekat, těšit se, upnout svůj život k něčemu, co je za horizontem viditelného, najít v něm smysl, cíl, cestu. To všechno nám připomínají vánoce a možná i proto ti, kteří po zbytek roku o sobě prohlašují, že nevěří ničemu

a nikomu jdou právě v tuto dobu do kostela: podívat se na jesličky, zazpívat kole-dy, ale je v tom i něco víc o čem třeba ani vědomě nepřemýšlíme. Nechat se oslovit tím, co je kolem nás a na co jsme třeba už dávno zapomněli, ale vánoce nám jsou toho stálou připomínkou. A ještě jeden důležitý aspekt z vánočního příběhu, tak, jak ho pro nás evangelista Lukáš zaznamenal, vyplývá: ten, kdo druhého odkazuje k radosti a lepší budoucnosti, ten, kdo je zvěstovatelem této radosti, je na pozici andělů. Dát druhému naději do budoucna, povzbudit ho, potěšit - přinést mu do života těšení se na to, co přijde, koná službu z pověření Nejvyššího. My, kteří jsme uvěřili v Krista - betlémské dítě, víme, že ona řečená radost a očekávání budoucího, není nikde jinde, nežli v Bohu.

Amen

*Kázání na Půlnoční bohoslužbě  
v Husově sboru ve Vršovcích  
24. prosince 2010*

# PROGRAM NA PROSINEC

1.12.	čtvrtek	19.00	Umění milovat život - scénický pořad ze života a korespondence Berty Suttnerové - Kinské	Divadlo MANA
4.12.	neděle	10.00	II. neděle adventní	slouží D. Frýdl
5.12.	pondělí	17.00	Setkání před Betlémem, setkání s Mikulášem	Divadlo MANA
9.12.	pátek	19.00	Cesta do Nazaretu - komponovaný večer o diakonické činnosti CČSH	Divadlo MANA
11.12.	neděle	10.00	III. neděle adventní	slouží D. Frýdl
11.12.	neděle	15.00	Děti seniorům - benefiční představení dětské herecké školy Eriky Deutsch	Divadlo MANA
<b>13.12.</b>	úterý	10.30	S nadějí i bez ní (obnovená premiéra)	Divadlo MANA
13.12.	úterý	19.00	Jazzové vánoce Armina Reicha	Divadlo MANA
16.12.	pátek	18.00	Vánoční písně, spirituály a špetka jazzu (koncert)	kostel
16.12.	pátek	18.30	schůze Rady starších	v horní místnosti
18.12.	neděle	10.00	IV. neděle adventní v rámci bohoslužby bude provedena Rakovnická hra vánoční v podání dětského souboru Radky Tesárkové	slouží D. Frýdl
19.12.	pondělí	18.30	Vánoční akademie - Gymnázium Omská	kostel

# PROGRAM NA PROSINEC

20.12.	úterý	18.00	Vánoční akademie ZŠ U Roháčových kasáren	kostel
21.12.	středa	15.00	Vánoční akademie - ZŠ logopedická	kostel
21.12.	středa	18.00	Vánoční akademie - Gymnázium Ohradní	kostel
24.12.	sobota	23.00	Půlnoční bohoslužba - Rybova česká mše vánoční (zpívají Pražští pěvci)	kostel
25.12.	neděle	10.00	Hod Boží vánoční	slouží D. Frýdl, káže J. Pešek
31.12.	neděle	10.00	Bohoslužba díkůvzdání za uplynulý rok	slouží H. Zezulková

V programu na prosinec jsou uvedeny vybrané akce. Podrobný program naleznete na adresách [www.divadlomana.cz](http://www.divadlomana.cz), [www.husuvsbor.cz](http://www.husuvsbor.cz) a v pražských kulturních přehledech.

Děkujeme všem návštěvníkům Divadla MANA za jejich účast na našich programech v tomto roce. Za tvůrčí tým Vršovického divadla MANA, občanské sdružení Centrum MANA a vedení Husova sboru vám přeji požehnaný advent, pokojné a klidné svátky vánoční a úspěšný vstup do příštího roku, ve kterém i nadále budeme pro vás a vaše blízké připravovat zajímavé pořady a setkání v našem divadle.

V souvislosti s provozem divadla v příštím roce upozorňujeme, že v měsících leden a únor budou probíhat ve velkém sále rekonstrukční práce a v provozu tak budou pouze studiová scéna - nám všem dobře známé Centrum MANA.

*Jiřina Hůlková - dramaturgie a produkce Husova sboru*

## KONTAKT

Moskevská 34/967  
101 00 Praha 10-Vršovice  
e-mail: [info@husuvsbor.cz](mailto:info@husuvsbor.cz)  
[www.husuvsbor.cz](http://www.husuvsbor.cz)  
e-mail faráře: [david.frydl@tiscali.cz](mailto:david.frydl@tiscali.cz)

tel.: 271724317 (Farní kancelář)  
271726461 byt faráře  
731100059 mobil faráře  
[www.divadlomana.cz](http://www.divadlomana.cz)

## SČÍTÁNÍ LIDU V BETLÉMĚ

Díky tomu, že jsem nemocný, mohu se více než jindy dívat na televizi. A snad díky tomu, že jsem nemocný (zvláštní spojení slov, vidíte?) si pečlivěji než kdy jindy vybírám takové podívání, které stojí za to, které mě něčím obohatí. Kromě jiného jsem si z nabídky programu britské BBC vybral pořad, v němž se vyprávělo o jednom slavném obraze vlámského malíře ze 16. století Pietra Bruegela „Sčítání lidu v Betlémě“. Přiznám se vám, že jsem si špatně zapamatoval, jak se tohle cizí jméno správně čte. Jeden můj přítel, který obvykle všechno zná a o ničem nepochybuje říká, že se to čte Brajgl, ale mně se tomu nechce věřit, a tak jsem si v encyklopedii našel, že podle poučených lidí má jméno znít Brechel. No dobrá. Ale z televizního pořadu a také z té encyklopedie



jsem se dozvěděl víc než bylo správné znění malířova jména. Ten nizozemský nebo také vlámský mistr velice ovlivnil světové malířství tím, že je podstatně přiblížil skutečnosti a jejímu člověku, protože je vůbec nepřikrašloval. Obraz vznikl v pohnuté době, kdy se Nizozemci bouřili proti španělské katolické nadvládě a odmítali platit královské pokladně vyšší daně. Povstání bylo tvrdě potlačeno a proti nizozemským protestantům byl nastolen tvrdý kurz. Děj obrazu se vztahuje k líčení Lukášova evangelia 2, 1-5. Jak tedy vlastně „Sčítání lidu v Betlémě“ vypadá? Především tak, že na něm nevidíme ani to nejmenší z Betléma. Jak bychom to také mohli od Bruegela očekávat, když nikdy v Betlémě nebyl? On kolem sebe viděl Flandry 16. století, jejich krajinu, jejich lidi, viděl, jak žijí, čím se zabývají, z čeho jsou živi, jak se radují, jak strádají, to všechno na jeho obraze je. Namaloval jejich městečko a v něm – pravda – jeden dům s dveřmi dokořán otevřenými, aby bylo uvnitř vidět pult, kolem něhož se tísní houf lidí, kteří patrně vyplňují betlémské sčítací archy. Ale nedaleko je jiný dům, kde řezník zrovna poráží prase, je přece správný čas zabíjaček, v hostinci se popíjí a všude kolem je plno lidí, starých, mladých a dětí, Bože těch dětí, skotačících ve sněhu a na zamrzlém rybníce.

*pokračování na str. 12*



Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Helena Zezulková (1954)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

David Frýdl (1974) – farář

Jakub Pešek (1982)

Šárka Hájková (1950)

## ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 25. 11. 2011

Schůze byla zahájena společným zpěvem písně ze zpěvníku a modlitbou.

Přítomní hosté Jakub Korčák a Elena Strupková představili svůj koncept rozvoje divadla v prostoru Husova sboru. Vzhledem k tomu, že oba hosté jsou zakotveni v církvi, plánují rozvíjet divadlo Mana jako scénu v křesťanském duchu. Představili další jména, která by měla být spojena s funkcemi divadla - Jiřina Hůlková, Kristina Žantovská, David Frýdl. Financování divadla by mělo být zajištěno vícezdrojově s převažující grantovou podporou.

Po odchodu hostů RS rekapitulovala současný stav divadla. V divadle působí herecká škola Ivo Šormana. Pod novým vedením bude snaha divadlo profesionalizovat. Tzn. obsadit do budoucna funkce stálými provozními pracovníky plus herci. Mzdové náklady v takovém provozu mohou ročně představovat částky v řádech statisíců korun a divadlo se neobejde bez víceletého provozního grantu. V počátečním období jsou lidé v realizačním týmu divadla ochotni pracovat též na principu dobrovolnictví, tedy bez nároku na mzdu.

RS řešila otázku zřizovatele divadla. Divadlo MANA zatím de iure neexistuje jako právnická osoba. Je pouze provozovatel kulturní činnosti občanské sdružení Centrum MANA. RS souhlasí s osobou pana Jakuba Korčáka do funkce ředitele a uměleckého šéfa divadla. Bude vypracován statut divadla a ustaveny správní a dozorčí rada. Do těchto složek budou navrženi členové na základě výběru Valné hromady o.s. Centrum MANA a Výročního shromáždění NO Vršovice.

RS schválila ceník pronájmu divadelních prostor a přidružených provozů (technik, dozor hlediště, šatna, pokladní, osvětlovač, zvukař ad.)

Br. farář informoval o podaných grantech: na Magistrát Hl. m. Prahy na restaurování technických prvků divadla (opona, tahy ad.). Dále jsou připravovány granty na Městskou část Praha 10 (účel zatím nespecifikován). Husův sbor obdržel příslib mimořádné dotace ze strany MČ P 10 na technické vybavení divadla. Prostředky musí být zúčtovatelné do konce tohoto roku.

RS řešila otázku pronájmů v ubytovně. Schválila dočasné pronájmy s dobou trvání do poloviny roku 2012. Poté zůstává možnost užití těchto prostor jako provozního zázemí divadla, jak tomu bylo původně (kanceláře provozu divadla a technického zázemí).

*Ze závěrů rady starších vybral: David Frýdl.*

*Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.*

# KOMPONOVANÝ VEČER

Říjnový komponovaný večer vzal na sebe poněkud netradičně podobe hudebně-literárního představení ve velkém sále Divadla MANA v Husově sboru. Průvodci večerem, který byl věnován postavě velikého českého herce a písničkáře Karla Hašlera, se stali herci z ochotnického spolku Bozděch ve Vršovicích. Po mnoha esítkách let se tak vrátili zpět do divadla, které za jejich působení do roku 1965 zažívalo svou „zlatou éru“. Vzpomínkový večer s hudbou a písničkami Karla Hašlera byl koncipován podle scénáře spisovatelky a výtvarnice paní Elišky Peroutkové. Br. farář David Frýdl jej doprovodil jako vždy duchovní úvahou.

## TA NAŠE PÍSNÍČKA ČESKÁ...

Slyšeli jsme několikrát, že Karel Hašler měl talent. Z jeho životního příběhu je více než zřejmé, že člověk, který neuměl noty, dokonce ani pravopis a gramatiku, kterou se musel učit až v dospělém věku, by toho bez vrozeného talentu, mnoho nedokázal. Co to však je za zvláště znějící slovo „talent“? Většina lidí netuší, že je to slovo, za které může být naše rodná řeč vděčná jazyku bible. Původně totiž řecké slovo „talent“ označovalo měrnou jednotku stříbra. Tak o něm hovoří bible v podobnosti o hřivnách: hřivna, neboli talent bylo 36 kilogramů stříbra. To jistě nebyl zanedbatelný majetek. Pokud v podobnosti svěřuje svému služebníku pět, dva a jednu hřivnu, dáva jim do správy majetek objemu podle současného přepočtu ceny stříbra k české koruně ve výši 4.320.000Kč. I ten služebník, který dostal jenom jeden talent měl ho kurzu koruny 540.000Kč. A Karel Hašler rozhodně nezůstal u jediné hřivny. Byl obdarován mnoha talenty – ve většině svých uměleckých činností byl v podstatě samoukem, ať už se jednalo o herectví, zpěv či hudbu. Mnoho svých talentů však dokázal mimořádně rozvinout a zúročit.



V Matoušově a Lukášově evangeliu čteme o mocném člověku, který vlastnil obrovský majetek. Část z něho, v podobě stříbrných talentů, rozdál svým služebníkům, aby mu pomohli jej rozmnožit. Přidržíme-li se biblického počítání,

potom první z nich dostal 180 kilogramů stříbra, druhý sedmdesát dva a třetí třicet šest. Svěřit někomu milionový majetek znamená mimořádně tomuto člověku důvěřovat a očekávat, že důvěru nezklame. Toto očekávání však beze zbytku naplnili jenom dva služebníci. Oba svěřenou částku dokázali navýšit o sto procent. První z nich vracel pánovi nikoliv pět, ale deset hřiven, druhý místo dvou čtyři. Poslední byl lenivý, bál se, a tak raději šel a stříbro zakopal. Snad jednal v dobré víře, ve strachu, aby o svěřený obnos nepřišel lidskou nepoctivostí i vlastní nerozvážností. Po návratu svého pána mu tedy do haléře vrátil stejně, kolik od něho přijal. Odměnou mu však nebyla pochvala, ale rozhořčení. Možná se ptáte, proč tolik rozruchu... Vždyť pána ani neokradl, ani ho nijak neomezil v jeho právech? Jedno však zklamal a nenaplnil, a tím byla pánova důvěra v něho. Talent mu byl totiž svěřen s očekáváním, že ho dokáže využít v pánův a odvozeně od toho i ve svůj vlastní prospěch a v prospěch mnoha ostatních. Právě proto jej dostal on, a ne někdo jiný.

Kolik je mezi námi talentovaných? V oblasti majetkové, ale i v oblasti různorodých lidských schopností, si to netroufám posuzovat. O čem jsem však nezvratně přesvědčen, je skutečnost, že v pohledu duchovním, jsme byli obdarováni talenty každý z nás. Někomu jich je dáno pět, druhému deset, některému třeba jen ten jeden jediný, ale i tento jeden talent stojí rozhodně za to. Talentem je něco, co Pán Bůh adresně svěřil právě nám, něco, v čem jsme v dobrém slova smyslu výjimečnými před ostatními. Netýká se to majetku, ale právě schopností, které nám Bůh dává ke službě pro druhé, abychom díky tomu učinili svět lepším. A možná to nemusí být celý svět, ale třeba jen jeden jediný život, kterému jsme nablízku. Dar útěchy, dar moudrého slova, dar modlitby, dar trpělivé lásky, laskavého napomínání – to je jen zlomek talentů, které mě v tuto chvíli napadají. Hledejme proto ve svém životě naše svérázné talenty. Rozhodně stojí za to, vždyť Pán Bůh nám v nich svěřuje obrovský majetek, který můžeme zúročit nejenom pro svoji vlastní věčnost a k Boží slávě, ale také pro druhé.

Životní příběh Hašlerův ukazuje, jak efektivně může člověk svých talentů využít. Přirovnáno k řeči podobenství byl Hašler na pozici prvního služebníka, který při účtování vracel svému pánu dalších pět zúročných talentů. Výnosy z nich pobíráme doposud my, posluchači jeho písní, desítky let po Hašlerově smrti.

A ještě jeden mimořádný talent Hašlerův jsem doposud nezmínil – lásku k rodné zemi, k místu, odkud pocházel, k rodnému městu. Pokud je člověk takové lásky schopen, vyjadřuje tak svou spjatost s tradicí své země a snáze i nachází

své místo v životě. A právě tato láska, kterou výjimečným způsobem Hašler rozvinul a vložil do svých písní, stála i za jeho koncem v čase nacistické perzekuce. Nebál se ji totiž otevřeně dávat najevo a posilovat tak skrze své písně i tisíce lidí okolo. Právě v tom zásadním způsobem překročil svou roli pouhého kabaretního umělce a baviče, kterých každá doba přináší desítky.

Až najdeme my své hřivny, uvědomíme si své talenty, nezakopávejme je do jámy v zemi, neuvazujme do šátku s obavou, že budeme okradeni. Máme je vrchovatou měrou rozdávat v pevné víře v biblické zaslíbení: „Pouštěj po vodě svůj chléb, po mnoha dnech se s ním shledáš.“

*David Frýdl*

---

*dokončení ze str. 8*

Co na tom, že v pravém Betlémě nemrzne? Tady jsou Flandry a je zima, tady je prostě hrozná zima. Vidíte, jak tam k tomu domu se sčítacími archy vede oslíka nějaký muž a na oslíku sedí mladá žena choulící se v plášti. Inu, je Advent a do Betléma přišli i Josef s Marií a nijak se neliší od ostatních.

Pieter Bruegel dobře věděl, že lidé v Palestině stejně jako ve Flandrech toužebně čekají, že konečně jednou přijde ten, kdo spasí tenhle svět, nedokonalý a špatný a jakoby obrácený naruby, kdo způsobí, že na zemi nastane Boží království.

Krásné Vánoce ve Flandrech i u nás doma.

*Vladimír Marek*

---

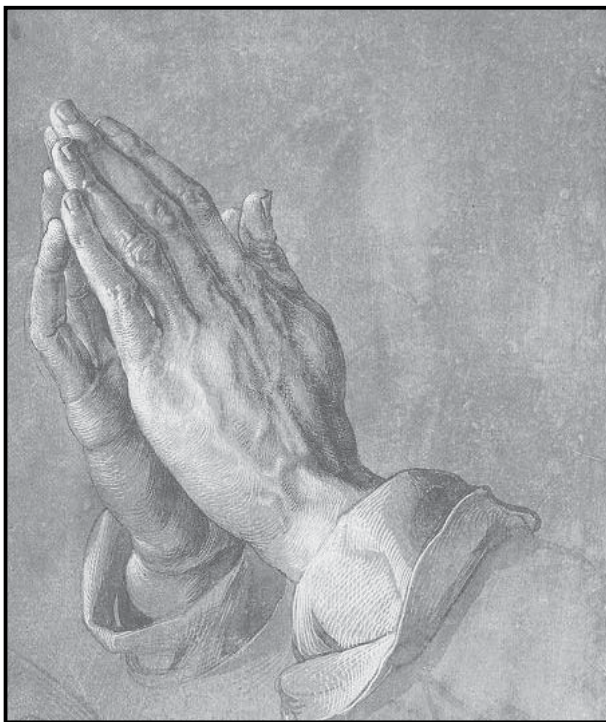
### OČI JAKO MIKROSKOPY Albrecht Dürer, 1471-1528

K výzdobě církevních prostor a farních kanceláří patřivaly a dosud patří reprodukce „Modlících se rukou“. O tvůrci této kresby Albrechtu Dürerovi napsal malíř drobnomaleb Daffinger: „Ten muž musel mít v očích mikroskopy.“ A skutečně, díváme-li se na Dürerovy kresby, zaujmou nás nejen tematikou a mistrovskými tvary, ale též spoustou droboučkových tahů, které dotvářejí celkový efekt.

Mistr perokresby, dřevořezu, ale i barevné malby a autor „suché jehly“ se narodil v Norimberku téhož roku, kdy zemřel „husitský král“ Jiří z Poděbrad. Nestal se zlatníkem jako otec, ale strávil několik učňovských let v malířské dílně M. Wohlgemuta. Už ve třinácti letech vytvořil s pomocí zrcadla vynikající autoportrét. O něco později zobrazil i otce, při čemž již projevilschopnost vtisknout portrétovanému obličejihlubší výraz. Jako tovaryš se vydal do Basileje a Štrasburku, kde se začal rozmáhat knižní průmysl. Spolupracoval tam se spisovatelem S. Brantem na knize „Loď bláznů“ a osvědčil se jako karikaturista. Po návratu do rodného města se osamostatnil a oženil. Po svatbě pobyl nějakou dobu v Benátkách, kde se podle mínění odborníků definitivně oprostils od gotické tradice.

Dürer byl velice pilný člověk. Jeho matka tvrdila, že „svého syna, co se stal plnoletým, nezastala jinak, než u obrázku nebo podobizny, jimiž se zabýval“. Není divu, že si poměrně brzy získal věhlas. Už ve čtyřadvaceti letech dostal objednávku saského kurfiřta Friedricha na oltář v Drážďanech. Od té doby je značná část Dürerovy tvorby zaměřena k Písmu svatému a ke křesťanství.

Není možno vypočítat všechny Dürerovy práce toho druhu. Jmenujme alespoň některé: raný naturalistický obraz „Marnotratný syn“, patnáct dřevořezů na motivy z Apokalypsy, wittenberský „Oltář tří králů“, obraz „Adam Eva“, cykly „Ze života Panny Marie“, „Velké pašije“, „Malé pašije“, „Čtyři apoštolové“, „Svatý Pavel“ a „Svatý Jeroným ve své pracovně“ (při práci na Vulgátě).



Dürer sepsal také několik spisků: „Výuka v měření“, „Nauka o upevňování“ a „O rozměrech lidského těla“. V této poslední příručce vyslovuje názor, že „Stvořitel udělal lidi takové, jací jsou“, a proto „ve všech lidech se skrývá pravá urostlost a pohlednost“. To snad měl také na mysli, když v době umělecké zralosti spodobnil vlastní matku - stařenu, strhanou porody osmnácti dětí i smrtí většiny z nich. O tomto portrétu bylo řečeno, že

představuje „ošklivost povýšenou na velikost“.

V roce 1515 se stal Dürer dvorním malířem císaře Maxmiliána se slušným ročním příjmem. Po brzké císařově smrti však o rentu přišel, a tak se na krátkou dobu vystěhoval do Nizozemí, které bylo pro umělce vždy přitažlivé. Mezitím se však začalo v Německu i v zahraničí šířit reformační Lutherovo učení a Dürer jím byl získán. O tom svědčí mimo jiné to, že portrétoval nejbližšího Lutherova spolupracovníka Filipa Melanchtona. Sám Luther byl pro Dürera „člověk vedený Božím Duchem“. Když se v roce 1521 roznesla falešná zpráva, že byl Luther zajat nepřáteli, reagoval na to Dürer zápisem ve svém deníku: „Ó Bože, je-li Luther mrtev, kdo nás povede a bude nám tak jasně vysvětlovat svaté evangelium?“ Modlil se však také za rozdělenou církev: „Zachovej nás v pravé, pravdivé křesťanské víře! Svolávej v jednotu vyznavače svého jména, kteří jsou daleko jeden od druhého!“

Dürer zemřel téhož roku jako jeho veliký současník M. Grünewald, představitel pozdního gotického malířství. Byl pochován na norimberském hřbitově sv. Jana. Na hrob byl umístěn nápis: „Co bylo na Albrechtu Dürerovi smrtelné, skrývá se pod tímto náhrobkem.“

*Daniel Henych*

## ANGLIE V DOPISNÍCH OBÁLKÁCH XVI.



Více než rok vycházejí v našem časopise dopisy, které psala jednadvacetiletá studentka teologie Adela Volkmanová svým rodičům v Praze ze svého studijního pobytu na bohoslovecké koleji Ridley Hall v Cambridge ve Velké Británii. Dnešními dvěma dopisy a jedním závěrečným (už napsaným z Prahy) cyklus, který poprvé v tištěné podobě vyšel před lety v církevním periodiku Český zápas, uzavíráme.

Dvacet dopisů, do kterých se vešel téměř roční pobyt mladé dívky postavené do nového prostředí multikulturní západní společnosti s koncentrovaným duchovním nábojem teologického semináře anglikánské církve. Jenom necelé čtyři roky nás budou dělit od uplynutí dvacetiletí, které záhy uplyne od napsání těch dvaceti někdy delších, jindy kratších lístků, které zachytily a uložily studentský život v Anglii do dopisních obálek. Při přepisování těch řádků jsem měl před očima nejenom tehdejší podobu mladé jednadvacetileté dívky píšící dopisy svým rodičům domů, ale i současnou podobu ženy, která se za tu dobu stala matkou čtyř dětí, ženou faráře a v pravém slova smyslu „manažerkou“ naší společné domácnosti. Ty dvě podoby se mi vzácně prolínají. Za její současnou vidím tu, kterou zaznamenala ve svých dopisech, a tu někdejší ji připomínám dnes, kdy jenom občas přijdou okamžiky, ve kterých je možné se zastavit a přemýšlet: o mostech uprostřed zahrad, které nikam nevedou, o liturgii jako tanečních krocích na parketu lidské duše, o zřítelnici oka, kterou my Češi nazýváme panenkou, ale v žalmickém překladu je pro Angličany jablkem - a ty máš přeci jablka tak ráda! Díky, za ty krásné myšlenky, za všechno, co v Tvém dalším životě předznamenaly, drahá Adi.

*Tvůj manžel David*

P.S. Ani nevím, jestli jsi zaznamenala, že před pár dny umřela Stalinova dcera. Psali o ní v novinách. Ty jsi o ní psala tehdy z Anglie, vzpomínáš? „*Položit těch dvacet jedna milionů životů, život jejího otce i vlastní na Kristův kříž a spolehnout se na jeho milosrdenství. Dvacet jedna milionů lidí zemřelo kvůli Stalinovi nedobrovolně. Ten jediný - Kristus - který za něj zemřel dobrovolně, toho nikdy nepřijal.*“ Do těch dopisů jsi, Adi, nevložit jenom Anglii, ale také svou víru v Krista. A ta je mi, díky Bohu, příkladem i oporou dodnes (jako ty).

*dopis XIX.*

Milí rodičové,

dneska prší, což je v Anglii nyní docela výjimka. Mám ráda ten zvuk dopadajících kapek deště na střechy domů a do okapů. A někdy myslím, že domy pláčou, když sedím uvnitř a dívám se na zvlhlé okenní tabulky. Možná, že domy chtějí domů, chtějí nalézt domov. Ale kde mají domy domov? V dnešní době se přitom z tolika domů domov vytratil... Domy bez domova – bezdomovci. Z Božího požehnání smím mít dům i domov. Na obé se těším.

...V poslední době jsem byla hodně oslovena výkladem epištoly Filipským. Přednášející mluvil o tom, jak často apoštol Pavel nabádal, aby ho křesťané ve sborech kam psal, následovali (1Kor 1,16; 11,1; 1Tes 1,7). Rovněž v epištole Filipským 3,17: „Bratří, následujte mne. Hleďte na ty, kdo žijí podle našeho příkladu.“

My dnes často doporučujeme ostatním, aby následovali příkladu apoštolů, vidíce je jako hodné následování. A sebe? No musíme být skromní. Avšak stojíce zde jako křesťané, jako ti, v nichž Duch svatý přebývá – v tomto smyslu nejsme o nic menší než apoštol Pavel. Měli bychom žít tak, abychom mohli říci těm, jimž svědčíme: následuj mne, mého příkladu. Příliš sebevědomé a sebejisté? Vždyť ale k tomu jsme byli povoláni. Pán nás učinil hodny následování. Čeho a komu jsme příkladem? Zde v Anglii jsem se setkala se spoustou těch, jejichž příklad mě ovlivnil a stal se hodný následování.

*Vaše Adela*

*dopis XX.*

Milí rodičové,

...Moudrost a touha po vzdělání zde studentům v Ridley nedá spát. Skoro doslova. Každý večer tu totiž můžeme naslouchat houkání několika sov. Lépe řečeno skřekům, které jsou dost hlasité. Sova – minerva byla v klasickém Řecku symbolem moudrosti. A tak je symbolické jí naslouchat právě v Ridley. Někdy nám ale opravdu nedá spát. Zrovna včera jsem četla (podle Hesel Jednoty bratrské) o tom, jak moudrost pronikavě volá na ulici a na náměstích vydává svůj hlas, pronáší své výroky u vchodů do městských bran (Př 20-21).

# ANGLIE V DOPISNÍCH OBÁLKÁCH XVI.

Když jsme u těch bran. Mám zde tento týden službu – zamykání a odemykání hlavní brány. Každé ráno kolo 7. hodiny otevírám tu obrovskou bránu oddělující Ridley od okolního světa a vnímám to jako vítání vnějšího světa do bran Ridley Hall, kde studují ti, kteří opustili svět s jeho pochybami, kariérou i úspěchem, aby se do něj mohli vrátit s radostnou zvěstí evangelia.

Okolní svět „proniká“ do Ridley Hall mnohými způsoby, ale jedním z nejčastějších je modlitba. Znovu a znovu si uvědomuji, jakou chybu dělám, nejsem-li informována o dění ve světě z novin, zpráv, rozhlasu a televize. Nesdílím odpovědnost za něj a nemohu za něj prosit.

I já za několik dnů opustím Ridely Hall a vrátím se do mě blízkého světa – domů.

*Vaše Adela*

## DOPIS NA ZÁVĚR

Milí čtenáři,

tedy ne jako obvykle „milí rodičové...“ Neboť toto je už skutečně ten poslední dopis na závěr. Původně jsem své dopisy z Cambridge psala opravdu jenom rodičům, kteří přišli později s nápadem, že by se jejich zajímavější části mohly zveřejňovat i pro vás. Nakonec, po všech protestech, jsem s tím souhlasila. A tak jsem si s vámi dopisovala vlastně ještě dlouho po svém návratu do Čech.

A na úplný závěr snad ještě jeden „anglický“ zážitek, který už více souvisí s mým návratem. Když jsem odjížděla z Anglie, loučil se s námi, kteří jsme tehdy kolej opouštěli a odcházeli „do světa“, jeden náš mladší spolužák: „You are the messengers of hope“ – „Jste posly naděje.“

Po návratu domů do Prahy jedna změna, která nastala v době mé nepřítomnosti, byla ta, že na rohu naší ulice si pronajala kancelář zásilková služba Messenger. Každý den mohu nyní vidět jejich černožlutá auta, motorky i kola rychle uhánějící, v zimě, v dešti, s nějakým jim svěřeným poselstvím.

You are the Messenger of hope! Milí přátelé, stávat se každým dnem, vždy znovu a znovu poslem naděje pro tento svět, tomuto světu – to je náš svěřený úkol, to je nám svěřené poselství.

A jestli vám přinesly trochu naděje i řádky v mých dopisních obálkách, pak je moc dobře, že jsem vám je mohla touto cestou a na tolik adres zasílat.

Děkuji vám mnohým za „odpovědi“ na ně – ty napsané i řečené po telefonu. Ty zase potěšily mě.

*Vaše Adela Volkmanová*

---

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovících. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10 Kč.